

วันที่ 25 เมษายน 2562:

9.00 น.- 9.50 น.: AAR Reflection ในหัวข้อ Learning Space และ Dream team โดยการแบ่งกลุ่ม 8 กลุ่ม

วันพฤหัสบดี ที่ 25 เมษายน 2562

เวลา 08.00 – 09.00 น. คณะครูและผอ.ทั้ง 15 โรงเรียนร่วมรับประทานอาหารเช้าและเริ่มทำกิจกรรมร่วมกันโดยพร้อมเพรียงกัน ณ ห้องประชุมโรงเรียนบ้านอ่าววย

รองศาสตราจารย์ประภาภัทร นิยม

คุณครูและผอ.ยังจำความรู้สึกของเมื่อวานได้หรือเปล่า มันเป็นความรู้สึกทางบวกหรือทางลบหรือมันมีทั้งสอง มันรู้สึกขาดหรือรู้สึกอึด มันรู้สึกยังงี้ ? ถ้าเราทำงานแล้วเรามาถอดความรู้ ความรู้จะเป็นความรู้ของตัวเองและมันจะอยู่ติดตัวเราไปและสามารถที่จะเอาไปใช้ซ้ำได้อีก แต่ถ้าเราไม่ถอดความรู้ ก็จะเป็นการทำทั้งทำว่างหรือทำแล้วไม่ได้เรียน เมื่อเราถอดความรู้เราจะพบหลายอย่าง พบทั้งความรู้ที่เป็นชิ้นความรู้และพบ

ทักษะพิเศษของเรา บางทีก็อาจจะพบระดับจิตสำนึกก็มี เพราะฉะนั้น วงการถอดความรู้ควรจะเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการจัดการศึกษาของนักเรียน เพราะโดยส่วนใหญ่แล้วนักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสได้ถอดความรู้เลย

คุณปิยาภรณ์ มัณฑะจิตร (พี่เปา) : มีคนตั้งคำถามว่า อย่างเราจะสร้างความรู้เองได้อย่างไร ? แต่เราจะเห็นได้เลยว่าอะไรก็ตามที่เราได้ลงมือทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะสำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ตามแต่เราได้เรียนรู้ แล้วถ้ายิ่งเรามาตกผลึกการเรียนรู้นั้น เราจะได้เป็นแนวของเราเองซึ่งไม่ใช่แนวของคนอื่น แต่ว่าแนวของเราก็ทำได้เช่นกัน

เมื่อวานนี้อาจารย์พูดถึงว่า เราจะมีกระบวนการกลั่นกินกาลเวลา เราจะไม่ให้กาลเวลากลิ่นกินเรา เพราะฉะนั้นเราก็ต้องหันกลับไปกลั่นกินเวลาให้เป็น เมื่อวานสิ่งที่เราทำไปมันสำเร็จภายในเวลาอันสั้นไหม

และมันเกิดความสำเร็จใหม่ ? ก่อนที่จะไปลงมือทำ พวกเราที่ออกแบบอยู่แล้วได้รับคำสั่งว่าให้รีบทำเลย เพราะตอน 6 โมงเย็นต้องใช้ คุณรู้สึกยังไง ?

คุณครู : ตอนนั้นเรารู้สึกกังวลมากครับ เพราะว่าเราออกแบบต้องใช้ทั้งพลังกำลังของและในส่วนของวัสดุ แต่ ก็พยายามช่วยกันทุกคนทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

จากที่ได้ฟังคุณครูและผอ.หลายท่านเล่า หลายคนต่างก็มีความกังวล ที่กังวลเพราะคิดว่าไม่น่าจะทำเสร็จ และไม่น่าจะทำได้ด้วยเท่าที่เทียบกับบุคลากรที่มีอยู่รวมถึงวัสดุอุปกรณ์ที่เรายังมองไม่เห็น ซึ่งเราเริ่มออกแบบ Learning Space ตอนบ่าย 3 แต่แล้วพอถึงเวลา 6 โมงปรากฏว่าทุกทีมแล้วเสร็จ แล้วเราก็ไปเดินดูกัน ในตอนนั้น

- เรารู้สึกยังไงบ้าง ?
- ตอนที่เราเดินไปดูเราเห็นอะไร ?

ผอ.โรงเรียนบ้านอาวอย : รู้สึกว่าเราได้ความรู้ใหม่ๆ เยอะมาก ซึ่งผมเข้าใจผิดมาตลอด 30 ปีที่ผ่านมา เพราะว่าห้องเรียนของเราก็ยังเป็นห้องเรียน เราที่ไม่ได้รู้ว่าต้องเปลี่ยนแปลงอะไร เพราะเราไม่ได้นึกถึงตัวเด็ก ๆ เลยและเมื่อวานนี้จึงรู้สึกภูมิใจมากเลยครับ

ผอ.โรงเรียนบ้านโนนสูง : ในตอนแรกทีแรกจะลงมือทำมีความรู้สึกกังวลมาก เพราะว่าอากาศค่อนข้างจะแดดร้อน แล้วงานของเราก็คืองานทาสี แล้วสีเราก็ไม่รู้ว่าจะเอามาให้ช่วงไหนแต่เราก็ช่วยกันออกแบบไปก่อน แต่ปัญหาคืออากาศร้อนมาก แต่หลังจากที่เราทำเสร็จแล้ว คนนั้นก็มาช่วย คนนี้ก็มาช่วยเพราะเราทำช้า เพราะเราใช้สีเราต้องรอ แต่พอเพื่อน ๆ มาเห็นก็ชมว่าสวยดีและมาช่วยเราทำ แรงกำลังใจเราเริ่มฮึดขึ้นไม่รู้ว่ามันมาจากไหนแล้วที่ดีใจสุดๆเลยก็คือว่า พอเราทำเสร็จแล้วมีคณะมาดู มาเยี่ยมชม นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นในวันนั้นครับ

รองศาสตราจารย์ประภาภัทร นิยม : นี่แหละคือตัวอย่างของการกลืนกินเวลา พอเรากลืนกินเวลาแล้ว เราจะทำหรือจะพูดล้วนมีคุณค่า มีความหมายเสมอ ทำให้เกิดการสร้างสรรค์ขึ้นมาได้ นี่ในชีวิตเราจึงมีความหมายทุกวัน ถ้าเราทำได้อย่างนี้ทุกวันเราจะภูมิใจขนาดไหนที่เราเกิดมาแล้วไม่ถูกเวลากลิ่นกิน ถ้าเราพร้อมแล้วเราก็จะเริ่มทดลองกระบวนการสะท้อนประสบการณ์การเรียนรู้ของเมื่อวานนี้ เราเห็นบางทีมไป

ถ้าสรุปมาแล้วมาทำการเลือกรูป แล้วตอนที่ออกแบบการสร้าง Space เราสร้างกันได้ดีหรือต้องใช้เวลานานแค่ไหน เราตกลงกันได้ยังไง ?

ทีมศึกษานิเทศก์ จังหวัดศรีสะเกษ

เราใช้เหตุผลมาพูดกัน ต่างคนต่างก็ยกเหตุผลของตัวเอง แล้วก็ใช้หลักของประชาธิปไตยด้วย พอพูดเหตุผลแล้วทุกคนก็ยอมรับว่าเหตุผลของเขาดี แล้วทุกคนก็ให้เหตุผลว่าที่เราเลือกคืออะไร จากนั้นเราก็ใช้ความชอบร่วมกัน

โรงเรียนบ้านตะเคียนราม

สำหรับทีมโรงเรียนตะเคียนรามค่อนข้างมีปัญหาในช่วงแรกๆ เนื่องจากว่าในทีมมีสมาชิกดีใจหทัยผิต จะบอกว่าผิตเลยก็ไม่เชิงเพราะท่านเข้าใจว่าเราต้องออกแบบ Learning Space ให้เอื้อประโยชน์กับทุกคนให้ได้มากที่สุด แล้วโยงไปถึงการออกแบบเรียนการสอน จะใช้ยังไง จะเชื่อมโยงยังไง เราคุยกันไปไกลมาก แต่สุดท้ายพอคุณเปาเข้ามา ก็เกิดการรับฟัง เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้แล้วก็มีเป้าหมายเกิดขึ้นค่ะ

ผอ. โรงเรียนบ้านตะเคียนราม

ผมมีความรู้สึกว่าการกิจกรรมเมื่อวานดีมาก มันแสดงถึงการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ คิดออกแบบตัดสินใจ ภายใต้เงื่อนไข คำว่า “เงื่อนไข” ที่สามารถทำได้ทันที แปลว่าระยะสั้น สิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงระยะสั้น บางทีเวลาที่เราคิดกันไปหาเหตุผลผลกันไปมันคิด แต่ความคิดยาวมันแก้ได้เหมือนกันแต่ว่ามันระยะยาว แต่กติกาเงื่อนไขบอกว่าระยะสั้น อ้อ ระยะสั้นที่จะทำได้ทันทีตอนนี้ ตรงนี้เรา

ไม่ได้คิดเลยเหมือนกับการพูดคุยกันมันยาว แต่ข้อดีจริงๆของมันเลย คือ การมีส่วนร่วมที่แท้จริงภายใต้กฎกติกา หากมั่นใจว่าอยู่ที่โรงเรียนเราทำอะไรได้ไว อะไรเราทำได้ยาว อะไรต้องใช้ทรัพยากรมาก ใช้เงินมาก ใช้วัสดุมาก อะไรทำได้ตอนนี้ นี่คือสิ่งที่ดีที่สุด แต่อีกตัวที่น่าสนใจมาก ผมเชื่อมโยงจากการเจอกันครั้งแรก ตัวที่มันเก็บรายละเอียดให้เรามาคุยกันได้เยอะคือภาพ เจอกันครั้งแรกก็ภาพ ถ่ายคลิปวีดีโอมาคุยกันเรื่องพฤติกรรมการสอนของคุณ เทียบนี้ก็เหมือนกัน ภาพเดียวมาอธิบายเหตุและผลเพื่อที่จะเลือกกันได้ดีมาก หากมั่นใจว่าเราจะใช้เวลาที่คุยกันให้มันนานๆ ผมว่าเป็นร้อยๆจุดในโรงเรียนเราสามารถเปลี่ยนได้

คุณปิยาภรณ์ มัณฑะจิตร (พี่เปา) : ตรงนี้น่าสนใจถ้าทุกท่านฟังผอ.อำนวยการเล่ามาเป็นฉากๆ เราจะเห็นเลยว่า มีสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นกับผอ. ก็คือ ผอ.อำนวยการแทนที่จะสั่งการแต่ผอ.นั่งฟัง ถึงได้เห็นว่าคณะครูในโรงเรียนของท่านมีหลายความคิด ซึ่งจริงๆแล้วทุกความคิดมันดี แต่จะอย่างไรที่จะได้ข้อสรุปในช่วงนี้ เพราะฉะนั้น การที่ผอ.เปิดโอกาสให้ทุกคนได้แสดงความเห็น และจนคำพูดสุดท้ายของผอ.ก็เหมือนกันว่า ถ้าเราเปิดโอกาสให้คุณครูหลายคนมีโอกาสได้พูดคุยกัน ได้แสดงความคิดเห็นมันจะออกมาเป็นหลายความคิด หลายไอเดียที่จะทำอะไรได้มากมายในโรงเรียนของเรา อันนี้ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ที่น่าสนใจในบทบาทของผู้นำ ถ้าเราสั่งก็เป็นของหัวเราหัวเดียว ถ้าเรารับฟังความคิดเห็นลูกน้องที่มันมาจากหลายหัวและอีกอย่าง การพูดคุยกันมากๆมันจะทำให้เราเข้าใจกันมากยิ่งขึ้น

ทีมมูลนิธิสยามกัมมาจลร่วมกับสถาบันอาศรมศิลป์

สิ่งที่เราได้เรียนรู้ชัดเลย คือ ต่างคนต่างมาแต่สิ่งที่มันสำเร็จขึ้นภายในเวลาจำกัดแล้วมันแต่งงานออกไปได้อีกเราเห็นเป้าหมายเดียวกัน แล้วเป้าหมายนั้นชัดมาก โจทย์เราไม่สนใจเรื่องของพื้นที่เพราะตอนแรกเราจะไปทำตรงคอกหมูด้วยซ้ำ เป็น Learning Space ให้เด็กได้ออกกำลังกาย แต่ปรากฏว่าพื้นที่นั้นเป็นพื้นที่ที่ไม่ได้ เพราะเป็นพื้นที่ห้ามให้เด็กเข้า เราก็เลยไปเจอพื้นที่ที่รกมาก ว่างเปล่าแต่มันมีต้นไม้ เราก็

เลยยืนมอง แต่ว่าเป้าหมายเราชัดตั้งแต่ต้นอยู่แล้วว่าเราจะเอาเชือกมาทำให้ได้ หรือเรียกว่า Monkey Go เราพยายามจะทำให้เด็กใช้ห่วงยางเล่น สรุปเป็นการออกกำลังกาย Out door แต่เป้าหมายทุกคนชัด ต่างคนต่างมีความถนัดไม่เหมือนกันแต่สิ่งที่เราได้จากการทำงานเมื่อวานนี้ภายใต้เวลาที่จำกัด ทุกคนที่อยู่ในที่นั้น

ดึงเอาศักยภาพของตัวเองออกมาช่วยกันทำตามความถนัด ไม่มีการสั่งการใดๆเกิดขึ้น แต่ทุกคนกระจัดกระจายไปหาอุปกรณ์มาลงมือทำพร้อมกัน

คุณปิยาภรณ์ มัณฑะจิตร (พีเปา) : ความสำเร็จของทีมนี้ก็คือ Shear Vision เขาพูดชัดว่าเขาเข้าใจเป้าหมายตรงกันว่าอยากทำ Play Ground Play Station ของเด็กที่ไม่ว่าจะอยู่บนพื้นที่ไหนก็ได้แต่ต้องมีเป้าหมายเดียวกันและเห็นศักยภาพของกันและกัน ต่างคนใช้ศักยภาพของตัวเองไปทำ ทุกคนมีบทบาทหน้าที่แบบที่ไม่ต้องสั่งการ เพราะทุกคนเห็นเป้าเดียวกัน เพราะฉะนั้นแล้ว Teamwork นอกจากการเรื่องของการทำงานร่วมกัน แล้วหัวหน้าทีมเปิดโอกาสให้ลูกน้องพูดโดยไม่ Top Down แล้วพูดคุยกันยังให้สุดท้ายเห็นเป้าร่วม เราต้องคุยกันให้เยอะและต้องประสานงานกันให้ได้ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่จะสามารถทำให้ทีมผลักดันไปสู่เป้าหมายได้

รองศาสตราจารย์ประภาภัทร นิยม : ทีมสำคัญไหน เดี่ยวเราไปคุยกันอีกครั้งในกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่ม นี่เป็นตัวอย่างที่เห็นว่ามันเกิดอะไรขึ้นในบางกลุ่ม แต่เราเชื่อว่าในกลุ่มที่เราเป็นสมาชิกอยู่ มีเรื่องราวของการทำงานระหว่างตัวเองกับเพื่อนหรือผู้อำนวยการกับคุณครู เราจะให้พวกคุณได้คุยกัน..

อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญเช่นกัน “Learning Space” หรือพื้นที่แห่งการเรียนรู้ กับ Learning Vision เมื่อวานนี้เราได้เรียนรู้อะไรจากเรื่องนี้บ้าง เราเข้าใจเรื่องนี้มากขึ้นแค่ไหน เราเห็นมุมมองอะไรไม่ว่าจะเป็น Outdoor หรือ Indoor เราได้มีประสบการณ์ตรงกับการที่เราพูดว่าเราสร้าง Learning Space พร้อมๆทั้งมี Learning Vision มากน้อยแค่ไหน แล้วเราจะมาถอดความรู้ดูว่าเราตีความคำว่า Learning Space ตรงกันไหม

เมื่อวานเราเห็นทั้งที่เป็นเครื่องเล่น Play Station แบบ Outdoor หลายจุดเป็น 3 มิติ ซึ่งพอเด็กเข้ามาเห็นแล้วเขาจะมี Interactive กับสิ่งนั้นๆได้ทันที Learning ของเขาเกิดขึ้นได้ทันที และ Learning Vision ตรงนั้นค่อนข้างชัด คือ กระตุ้นให้เด็กมีความกระตือรือร้นในการอยากใช้กำลังและใช้ตัวเองเข้าไปทดลองพลังกำลังของตัวเอง ไปรู้จัก Physical ของตัวเอง จะค่อนข้างชัดใน Outdoor ซึ่งค่อนข้างจะง่ายเพราะเป็น All In One พอเป็นแบบ 3 มิติเด็กจะพาตัวเข้าไปเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและทันที

แต่พอเข้าไป Indoor กลับกลายเป็นเหมือนการปราบเซียน ไปเจอผนัง เจอพื่น เจอบนเพดาน เราสังเกตเห็นว่าผนัง 4 เหลี่ยมมีอิทธิพลสูงมากในการเรียนรู้ แต่พอหลายผนังห้องออกไปเป็น Outdoor ความคิดคุณครูกลับพุ่งกระฉูด “Physical Setting” มันมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคน ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรม

ทางกาย หรือพฤติกรรมทางด้านความคิด จิตใจ มันจะหย่อนยานทีละนิดทีละน้อยอย่างนี้แหละ เพราะฉะนั้น เรื่องของการไปสร้างโครงสร้างยังงี้ที่มันเปิดโอกาส เราลองมาคุยกับคณะครูและผอ.สักสองสามกลุ่มก่อนว่า บางกลุ่มเขาความคิดอะไรบางอย่างที่เราอยากฟัง...

Awoi Market : โรงเรียนบ้านธาตุพิทยาคม

- ช่วยอธิบายความหมายว่าทีมนี้คิดอะไรอยู่ และตีความคำว่า Learning Space ยังไงมันถึงได้ออกเป็นแบบนี้
- แล้วที่นั่นมีการเรียนรู้อะไร

สวัสดีครับเราทีมของโรงเรียนบ้านธาตุพิทยาคม ในตอนแรกที่เราไปสำรวจพื้นที่เราตั้งใจจะทำเป็นสวนสมุนไพร เนื่องจากตอนแรกเข้าใจว่าให้เราสำรวจเฉยๆ แต่ไม่ต้องทำจริง ต้องกลับมาคุยกันอีกรอบ 2 เพราะเห็นว่ามันเป็นไปได้ยากในเวลา 2-3 ชั่วโมง เลยกลับมาคุยกันว่าควรจะเป็นอย่างอื่นดีกว่า เลยเอารูปกลับมาดูกันใหม่ทั้ง 5 รูป ก็เลยมา Get ตรงศาลาว่างๆ ที่ค่อนข้างเก่าที่คิดว่าจะสร้างเป็นแหล่งเรียนรู้ได้ อีก

อย่างทีมงานของเรามีครูภาษาอังกฤษ ซึ่งเลยคิดว่าจะทำยังไงให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางภาษาเลยทำเป็น "Awoi Market" ขึ้นมา แต่ละคนก็ระดมความคิด บางคนจบเอกปฐมวัยก็วาดรูปปักกระดาษทำเป็นแว่นตานาฬิกา ทุกคนดึงเอาความรู้ความสามารถของตัวเองมาใช้ในเวลาที่มีจำกัด ถึงแม้ผลงานออกมาอาจจะไม่ดีเท่าไร แต่ก็ภูมิใจมากที่ทุกคนร่วมแรงร่วมใจช่วยกันทำ

รองศาสตราจารย์ประกฤษณ์ นิยม : ประเด็นของอาจารย์ก็คือว่า ทำเลมันมีความสำคัญ มันความเป็นทำเลที่ตั้งที่คนสามารถเข้าถึงได้ง่าย อันนี้เราต้องหัดเรียนรู้ เวลาเราจะมองเรื่องของ Learning Space ใ้ใครๆก็ต้องเดินผ่านตรงนี้ แต่ว่าแต่ก่อนแต่ไรเดินผ่านไปแล้วผ่านไปเลยเพราะเดิมมันไม่มีอะไร พอเราไปใส่ไป Create ไปสร้างสรรค์ฟังก์ชันให้มัน ใครจะไปคิดว่าตรงนี้จะกลายมาเป็นตลาด อันนี้มันคือความคิดสร้างสรรค์ ขอฟังความคิดของครูท่านอื่นบ้าง..

Awoi Market : โรงเรียนบ้านธาตุพิทยาคม

ขอเสริมจากท่านผอ. นะคะ ตอนแรกที่เราเลือกมาทำตรงจุดนี้เพราะว่ามันเข้าถึงตัวเด็กง่ายที่สุด เพราะเด็กเขาได้ Action เด็กเขาได้แสดงเป็นตัวละครหรือบทบาทสมมุติออกมา ที่เลือกตลาดเพราะว่าสิ่งที่เขานำไปใช้ในชีวิตประจำวันมันเข้าถึงง่ายสุด เข้ากับตัวเขา เพราะสิ่งที่เป็นบทบาทเป็นสื่อจริงที่เข้าไปถึงตัวเขาดีที่สุดค่ะ

รองศาสตราจารย์ประภาภัทร นิยม : เพราะพฤติกรรมของคนทั่วไปชอบซื้อ แม้แต่ซื้อแบบหลอกๆก็ยังชอบ และเด็กก็ชอบเล่นขายของ เพราะฉะนั้นอันนี้สามารถเป็นไปได้กับอุปนิสัย แล้วเราก็ Create เอาภาษาอังกฤษใส่เข้าไป เด็กสามารถเข้าไปเล่นได้เอง สามารถเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์ เป็นคนขายก็ได้หรือจะเป็นคนซื้อก็ได้

โดยเราจะชี้ให้เห็นว่าเขาใส่ฟังก์ชันที่สร้างสรรค์เข้าไป มันไม่ได้เป็นแค่การเข้าไปทาสี แต่เขาคิดหาฟังก์ชันที่สร้างสรรค์ใส่เข้าไป นี่คือการทำให้เกิด Learning Space และชี้ให้เห็นว่า Learning Space ที่มันมีคุณภาพเราทำได้โดยการที่เรา Create ฟังก์ชันที่มีความหมายกับเด็กนักเรียน

และเราจะชี้ให้เห็นว่ามันต่างไหมที่เราจะเน้นให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์แล้วแปะไว้ที่ฝาผนังในห้องเรียน มันต่างกันมากเลยนะ อากาการการเรียนรู้ของเด็กจะต่างกันมากเลยนะ ที่นี้เราเริ่มเห็นแล้วใช่ไหมว่าความแตกต่างของ Learning Space ที่คุณ Create ที่คุณทำกันเมื่อวานนี้ว่า ถ้ามันมีฟังก์ชันอย่างอื่นเข้าไปด้วย มันจะเข้าไปอยู่ในเนื้อในตัวของผู้เรียนมาก แต่ถ้าหากว่าท่านเอาคำศัพท์ต่างๆไปแปะไว้ที่ฝาผนัง เด็กจะได้ดูอย่างเดียว เพราะฉะนั้น Learning Space มันเปิดโอกาสให้มีความคิดจินตนาการในการทำกิจกรรมอย่างหลากหลายและเกิด Interactive แต่ถ้าหากไปแปะไว้ตามผนังมันจะกลายเป็น Passive ทันที ซึ่งท่านทั้งหลายก็ถนัดแนวนี้กันมากด้วย เพราะว่ามันทำง่ายและเสร็จเร็ว แล้วมันก็ได้อย่างใจครูด้วย ถ้าอยากให้เด็กรู้เรื่องนี้แบบนี้ก็แปะไปแบบนี้ แล้วมันไม่ปลายเปิด แต่พอเด็กเรียนไปได้สักครั้งสองครั้งเด็กเขาก็ไม่ดูอีกแล้ว แต่คุณครูก็ไม่เอาออก มันก็เลยดูเต็มห้องไปหมดเมื่อเราเห็นความแตกต่างแล้วเราลองไปคุยกันในกลุ่มย่อยว่ามันเป็นยังไงที่เราคิดที่เราทำไป

โรงเรียนบ้านตะเคียนราม

อาจจะเพราะว่าเราเรียนอนุบาลมา พอเราไปเห็นมุมเก่าที่มันมีอยู่แล้ว เราเลยรู้สึกว่าเวลาเด็กที่เข้ามาด้วยสภาพของเด็กเขาก็ต้องการมีบรรยากาศ เราก็เลยจะปรับเปลี่ยน พอดีไปเห็นอุปกรณ์ชั้นวางของห้องข้างๆ ที่มันน่าจะเหมาะกับเด็กที่มีขนาดที่พอดีที่เด็กสามารถเข้าไปหยิบจับออกมาได้ง่าย ที่นั่นมันจะมีองค์ประกอบก็คือ เวลาที่เด็กเข้าไปเล่นหรือเข้าไปอ่าน เขาไม่ใช่แค่ไปนั่งอ่านหนังสือเหมือนผู้ใหญ่ แต่เขาต้องมีพื้นที่ที่เขาสามารถนอนอ่านได้ นั่งอ่านได้ มีหมอน มีตุ๊กตาเข้าไปใส่ที่มันเป็นองค์ประกอบค่ะ ซึ่งโดยธรรมชาติที่เราเห็นหรือสังเกตเด็กในห้องเรียนของเรา เด็กๆ จะชอบตรงนี้เพราะโดยธรรมชาติเด็กๆ เขาจะชอบนิทาน บางครั้งเขาอ่านไม่ออกหรอก แต่เขาชอบอ่านจากภาพเขาจะได้คำศัพท์ที่พ่วงพลาจากจินตนาการ และประสบการณ์เดิมของเขา พอครูเล่านิทานให้เด็กฟังเสร็จ หนังสือเหล่านั้นก็จะถูกจัดวางเข้าที่ชั้นวางหนังสือ ซึ่งเด็กเขาจะสังเกตจากภาพ ถ้าเด็กเข้าชั้นชอบเล่มไหนเขาก็สามารถเข้าไปหยิบมาอ่านเองได้

รองศาสตราจารย์ประภาภัทร นิยม : คุณครูพูดได้ชัดเจนดีนะ คือ พูดอาการของเด็กหมดเลย เขามีจินตนาการว่าอาการการเรียนรู้มันเกิดขึ้นได้ยังไง แต่ในห้องอนุบาลมันควรจะมีมุมอื่นๆ ได้อีก เป็นการให้ Space จริงๆ ไม่ใช่การไปบังคับว่าให้เด็กรู้อะไร แต่เด็กเข้ามาแล้วก็เอาตัวเองเข้ามาเรียนรู้ มาหยิบจับหนังสือ มาเปิด มาอ่าน มารับรู้ และความเหมาะสมของการใช้สื่อข้างหน้าเป็นมุมที่มันนุ่มๆ มีเก้าอี้เด็ก Scale เด็กแล้วถ้าเรานึกภาพตามถ้ามีหมอนอิงมันก็น่าดูและดึงเด็กเข้าไปใช้มาก นี่แหละค่ะการจินตนาการที่อาจารย์พูดว่า มันทำให้เราเห็นโอกาส อย่างที่เขาเห็นว่ามันมีแผงหนังสือ Scale เด็กอยู่แล้วมันก็มีมุมนี้คล้ายๆ อยู่แล้วแต่มันยังไม่เป็น เสร็จแล้วเขาก็ใส่จินตนาการในอาการการเรียนรู้ของเด็กเข้าไป แล้วเขาก็ไปหามาประกอบกันเสร็จเรียบร้อย บางครั้งเราก็มีสิ่งของต่างๆ อยู่มากมายแต่เราไม่ได้ใส่จินตนาการอาการการเรียนรู้ของเด็กลงไป มันก็เลยไม่เกิดแล้วของมันก็ถูกทิ้งวางไว้ไม่ค่อยได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่